ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ) ΤΗΣ 6ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1983 [1]

Jean-Jacques Geist κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλος — Προσφυγή ακυρώσεως — Διαταγή επανόδου στα καθήκοντα και αναστολή καταβολής των αποδοχών — Άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως»

Υπόθεση 285/81

Περίληψη

Υπάλληλοι — Απουσία αδικαιολόγητη — Εξάντληση της άδειας — Στέρηση αποδοχών — Διαπίστωση της αδικαιολόγητης απουσίας — Απόφαση διακοπής της καταβολής των αποδοχών — Αρμόδια διοικητική αρχή

(Κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 60)

Από το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προκύπτει ότι, καίτοι η δεύτερη παράγραφος της διατάξεως αυτής επιβάλλει την παρέμβαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής προκειμένου να επιτραπεί σε υπάλληλο να διέλθει το χρόνο της αναρρωτικής άδειάς του σε τόπο διάφορο από τον τόπο υπηρεσίας του, η πρώτη παράγραφος δεν ορίζει την αρχή που είναι αρμόδια να αποφασίζει ότι δεν καταβάλλονται πλέον οι αποδοχές του υπαλλήλου που απουσιάζει αδικαιολόγητα και έχει εξαντλήσει την άδειά του.

Αφού η απόφαση διακοπής της καταβολής των αποδοχών δεν συνιστά ούτε πειθαρχική ποινή, ούτε ισοδύναμο μέτρο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αρμόδια αρχή για να διαπιστώσει την αδικαιολόγητη απουσία και να διατάξει τη στέρηση των αποδοχών είναι η ίδια με εκείνη που ορίζει το άρθρο 60, δεύτερη παράγραφος.

Στην υπόθεση 285/81,

Jean-Jacques Geist, εκπροσωπούμενος από τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, Centre Louvigny, 34 B, rue Philippe-II,

προσφεύγων,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Jörn Pipkorn, επικουρούμενο από τον Daniel Jacob, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 5ης Δεκεμβρίου 1980, με την οποία ο προσφεύγων διατάχθηκε να επανέλθει στις εγκαταστάσεις της Ispra και της αποφάσεως, της 12ης Ιανουαρίου 1981, με την οποία του γνωστοποιήθηκε η αναστολή της καταβολής των αποδοχών του από 1ης Ιανουαρίου 1981,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Περιστατικά και διαδικασία

Ο Geist, γάλλος υπήκοος, προσελήφθη την 1η Απριλίου 1962 ως υπάλληλος επιστημο-

νικού κλάδου με βαθμό Α 7 από την Επιτροπή της ΕΚΑΕ και προάχθηκε στο βαθμό Α 5, την 1η Ιανουαρίου 1966, μετά από μια περίοδο αποσπάσεως στις ΗΠΑ.

Τοποθετημένος στο τμήμα υδρολογικών μελετών του Κοινού Κέντρου Ερευνών (Κέντρο) του Petten, ο Geist διενεργούσε μελέτες στον τομέα των αντιδραστήρων υγρών καυσίμων.

Μετά την απόφαση του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 1965, με την οποία τροποποιήθηκε το δεύτερο ερευνητικό πρόγραμμα του 1962, το τμήμα υδρολογικών ερευνών του Petten καταργήθηκε.

Ως εκ τούτου, χωρίς ειδική τοποθέτηση σε υπηρεσία του Κέντρου ο Geist μετατέθηκε, προσωρινά φαίνεται, στη διεύθυνση του Κέντρου και αφιερώθηκε σε μελέτες επί των αντιδραστήρων αναπαραγωγής ταχέων νετρονίων.

Στις 22 Αυγούστου 1975, το Συμβούλιο των υπουργών επιβεβαίωσε ότι η επεξεργασία προγραμμάτων για την τεχνική παραγωγής ενέργειας από αντιδραστήρες έπρεπε να αφεθεί στην αποκλειστική πρωτοβουλία των κρατών μελών (JO L 231, της 2. 9. 1975).

Ενώπιον της αδυναμίας εντάξεως του Geist στο πλαίσιο του νέου ερευνητικού προγράμματος του Petten που καθόρισε το Συμβούλιο, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου ζήτησε από τον ενδιαφερόμενο να επιλέξει μια από τις δύο κενές θέσεις του Κέντρου της Ispra στην Ιταλία.

Επειδή ο Geist δεν κατέστησε γνωστή την επιλογή του, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου του Petten, με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1975, ισχύουσα από την 1η Μαρτίου 1976, μετέθεσε τον ενδιαφερόμενο στο τμήμα «Μεταφορές θερμότητας και μηχανική» του Κέντρου της Ispra.

Η απόφαση αυτή υπήρξε αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, που άσκησε ο ενδιαφερόμενος στις 30 Ιουνίου 1976 και απέρριψε το Δικαστήριο με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1977 (υπόθεση 61/76, Recueil 1977, σ. 1419).

Λίγο χρόνο μετά την ανάληψη των καθηκόντων του στην Ispra, ο Geist υπέβαλε ιατρικά πιστοποιητικά που απεδείκνυαν ότι η κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεπε να συνεχίσει, τουλάχιστον προσωρινά, τις δραστηριότητές του στην Ιταλία.

Εκτός από προβλήματα υγείας, η μετάθεση στην Ispra δημιούργησε για τον ενδιαφερόμενο και προβλήματα σταδιοδρομίας, διότι η θέση δεν αντιστοιχούσε στα ενδιαφέροντά του, την πείρα και την ειδικότητά του, και οικογενειακά προβλήματα, επειδή ο Geist είχε τη διατροφή και την επιμέλεια τριών ανηλίκων τέκνων στις Κάτω Χώρες. Έτσι, ο Geist ζήτησε πολλές φορές από την Επιτροπή να του εξεύρει θέση εκτός του Κέντρου της Ispra.

Στις 14 Αυγούστου 1978, η επιτροπή αναπηρίας, στην οποία προσέφυγαν το Σεπτέμβριο 1977 οι υπηρεσίες του Κέντρου, βάσει του άρθρου 59, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, διατύπωσε γνώμη κατά την οποία ο Geist ήταν ικανός προς εργασία. Πάντως, ο δρ. Semiller, πρόεδρος της επιτροπής αναπηρίας είχε διευκρινίσει ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα προσπαθούσαν να εξεύρουν λύση στο πρόβλημα του επαγγελματικού αναπροσανατολισμού του προσφεύγοντος.

Το Φεβρουάριο 1979, μια επιτροπή υπαλλήλων που περιελάμβανε κυρίως τους γενικούς διευθυντές, το μεσολαβητή επί θεμάτων προσωπικού De Groote και έναν αντιπρόσωπο της ιατρικής υπηρεσίας, τον δρ. Siddons, επιφορτίστηκε να εξεύρει για τον ενδιαφερόμενο μια θέση στην έδρα της Επιτροπής στις Βρυξέλλες.

Με το από 28ης Ιουνίου 1979 υπηρεσιακό σημείωμα οι Baichère και Villani γνωστοποίησαν στον Geist ότι, κατ' εξαίρεση, οι αποδοχές του θα εξακολουθούσαν να του καταβάλλονται και ότι η απόφαση αυτή δεν προδίκαζε ούτε τη μελλοντική του τοποθέτηση ούτε την ικανότητά του να ασκεί τα καθήκοντά του.

Εξετάστηκαν τότε διάφορες δυνατότητες τοποθετήσεώς του οι οποίες, πάντως, δεν είχαν καμιά κατάληξη λόγω, κυρίως, της στάσεως του Geist, ο οποίος άλλοτε αρνιόταν την προτεινόμενη θέση και άλλοτε διατύπωνε επιφυλάξεις ώστε η πρόταση αποσύρθηκε.

Έτσι, κατά τη συνέντευξη στις 17 Δεκεμβρίου 1979 με τον Schuster, γενικό διευθυντή της ΓΔ XII, «Έρευνα, επιστήμη και εκπαίδευση», ο Geist αρνήθηκε μια θέση στο Κοινοτικό Γραφείο Αναφοράς. Κατά τη διάρκεια δεύτερης συνεντεύξεως, στις 18 Ιανουαρίου 1980, με τον Schuster, και στη συνέχεια, μερικές ημέρες αργότερα, με τους συνεργάτες του τελευταίου, προτάθηκε στον ενδιαφερόμενο μια θέση στο τμήμα «Ανάπτυξη των αντιδραστήρων, προωθημένες τεχνολογίες, επιστημονική και τεχνική επιτροπή», που υπάγεται στη Διεύθυνση XII-Δ «Έρευνα και ανάπτυξη στον πυρηνικό τομέα». Η θέση αυτή αφορούσε τον τομέα επανεπεξεργασίας των καυσίμων υλών των αντιδραστήρων αναπαραγωγής ταχέων νετρονίων.

Οι επιφυλάξεις που διατύπωσε ο Geist με τις επιστολές που απηύθυνε στις 14 Φεβρουαρίου 1980 στον Schuster και στις 9 Μαρτίου 1980 στο μεσολαβητή επί θεμάτων προσωπικού De Groote, τόσο ως προς την ίδια τη θέση όσο και ως προς το ερευνητικό πρόγραμμα στο οποίο εντασσόταν, δεν επέτρεψαν να θεωρηθεί ότι ο προσφεύγων αποδεχόταν ρητώς την προτεινόμενη θέση. Με έγγραφο της 21ης Φεβρουαρίου 1980, ο Schuster γνώρισε στον ενδιαφερόμενο ότι με λύπη του δεν μπορούσε να του προσφέρει στη γενική διεύθυνση που διηύθυνε μια θέση που να ανταποκρίνεται στις επιθυμίες του.

Μετά την ανακοίνωση κενής θέσεως που δημοσίευσε η Επιτροπή της ΕΚΑΕ στον Ταχυδρόμο του Προσωπικού της 13ης Ιουνίου 1980, ο Geist υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση του πρώτου γραμματέα επί επιστημονικών και τεχνολογικών υποθέσεων της αντιπροσωπείας της Κοινότητας στην Ουάσιγκτον. Με το από 14ης Ιουλίου 1980 έγγραφο ο προσφεύγων πληροφορήθηκε την απόρριψη της υποψηφιότητάς του. Στις 14 Μαΐου 1981 ο Geist άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της εν λόγω αποφάσεως και του συνόλου των μέτρων που έλαβε η Επιτροπή προκειμένου να πληρώσει την κενή θέση. Η προσφυγή αυτή είναι αντικείμενο της υποθέσεως 117/81, που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα).

Στις 6 Νοεμβρίου 1980, ο Geist εξετάστηκε από το δρ. De Geyter. Ο εμπειρογνώμονας αυτός, ο οποίος είχε ήδη γνωματεύσει το 1976 κατόπιν αιτήσεως της ιατρικής υπηρεσίας της Ispra, έκρινε ότι «η απουσία του Geist από την εργασία του δεν οφείλεται σε λόγους υγείας. Επομένως, εναπόκειται αποκλειστικά στη διοίκηση να λάβει απόφαση επί της περιπτώσεως αυτής».

Με το από 5ης Δεκεμβρίου 1980 έγγραφο ο Villani, διευθυντής του Κέντρου της Ispra, αφού διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε καμιά προοπτική εργασίας στις Βρυξέλλες, καλούσε τον Geist να επανέλθει στα καθήκοντά του στις εγκαταστάσεις της Ispra.

Στις 14 Δεκεμβρίου 1980, ο δρ. Willeboordse, θεράπων ιατρός του Geist στις Κάτω Χώρες, γνώρισε στο δρ. Vigan, προϊστάμενο της ιατρικής υπηρεσίας των εγκα-

ταστάσεων της Ispra, ότι λόγοι υγείας εμπόδιζαν τον ενδιαφερόμενο να επανέλθει στην Ιταλία.

Με την από 15ης Δεκεμβρίου 1980 επιστολή που απηύθυνε στον Mas, διευθυντή των εγκαταστάσεων της Ispra, και με τηλετυπήματα που απηύθυνε στον Hannaert, προϊστάμενο του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό» της Ispra, ο Geist επιβεβαίωσε ότι δεν μπορούσε να επανέλθει στα καθήκοντά του λόγω της καταστάσεως της υγείας του.

Στις 22 Δεκεμβρίου 1980 ο Geist ζήτησε από τον προϊστάμενο της ιατρικής υπηρεσίας της Ispra, το δρ. Vigan, την άδεια να διαμείνει με την οικογένειά του στις Κάτω Χώρες κατά τη διάρκεια της αναρρωτικής του άδειας.

Με το από 12ης Ιανουαρίου 1981 έγγραφο, που απηύθυνε στον Geist, ο Hannaert ανέφερε ότι ο προϊστάμενος της ιατρικής υπηρεσίας των εγκαταστάσεων της Ispra θεωρούσε ότι η επιστολή του δρ. Willeboordse δεν συνιστούσε ιατρικό πιστοποιητικό και ότι δεν περιείχε καμιά αιτιολόγηση απουσίας από την εργασία. Αναφερόμενος στην ικανότητα προς εργασία του προσφεύγοντος, σύμφωνα με την έκθεση που κατάρτισε το Νοέμβριο 1980 ο δρ. De Geyter, ο Hannaert γνώρισε στον Geist ότι απουσίαζε αδικαιολόγητα και ότι, σύμφωνα με το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, η καταβολή των αποδοχών του είχε ανασταλεί από την 1η Ιανουαρίου 1981.

Με την από 11ης Φεβρουαρίου 1981 επιστολή του, που πρωτοκολλήθηκε στη γενική γραμματεία της Επιτροπής στις 13 Φεβρουαρίου, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεώς του της 11ης Ιουλίου 1980, με την οποία ζητούσε να τοποθετηθεί σε υπηρεσία διαφορετική από τις εγκαταστάσεις της Ispra και τη σύσταση μιας επιτροπής αναπηρίας επιφορτισμένης να καθορίσει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο ενδιαφερόμενος θα μπορούσε να επαναλάβει την εργασία του, της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 1980, με την οποία διατάχθηκε να επανέλθει στη θέση του στην Ispra και της αποφάσεως της 12ης Ιανουαρίου 1981, με την οποία ανεστάλη η καταβολή των αποδοχών του. Με την ίδια αυτή επιστολή, ο προσφεύγων ζήτησε την καταβολή της αμοιβής και των εξόδων του γιατρού του και την απόδοση των δικών του εξόδων στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας.

Στις 27 Ιουλίου 1981, η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση του Geist.

Ο Geist άσκησε την υπό κρίση προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Νοεμβρίου 1981.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), κατά τα άρθρα 22 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΚΑΕ και 45 του κανονισμού διαδικασίας, αποφάσισε να προβεί στη διεξαγωγή αποδείξεων.

Με το από 26ης Ιανουαρίου 1983 έγγραφο ο γραμματέας του Δικαστηρίου κάλεσε τον προσφεύγοντα και την Επιτροπή να προσκομίσουν διάφορα έγγραφα και να απαντήσουν πριν από την 1η Μαρτίου 1983 σε διάφορα ερωτήματα.

Ο προσφεύγων και η Επιτροπή προσκόμισαν τα έγγραφα και απάντησαν στα ερωτήματα στις 24 και 25 Φεβρουαρίου 1983 αντιστοίχως.

Λόγω της μεταβολής που επήλθε στη σύνθεσή του, το Δικαστήριο, με διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1982, αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο τρίτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ως άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα την απόφαση που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 5 Δεκεμβρίου 1980, με την οποία διατάχθηκε να επανέλθει στις εγκαταστάσεις της Ispra·

2. να αναγνωρίσει ως άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα την απόφαση που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 12 Ιανουαρίου 1981 και με την οποία του γνωστοποιήθηκε η αναστολή της καταβολής των αποδοχών του από την 1η Ιανουαρίου 1981·

3. το Δικαστήριο, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, να υποχρεώσει την αντίδικο να καταβάλει στον προσφεύγοντα τις οφειλόμενες καθυστερούμενες αποδοχές, ήτοι, υπό την επιφύλαξη συμπληρώσεως κατά τη διάρκεια της δίκης, ένα εκατομμύριο βελγικά φράγκα, του ποσού αυτού επαυξανόμενου εντόκως με επιτόκιο που το Δικαστήριο θεωρεί κανονικό και κατ' αναλογία των καθυστερήσεων στην καταβολή·

4. να αναγνωρίσει ως άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα την άρνηση της αντιδίκου που περιέχεται στο έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1981, όσον αφορά την αίτησή του να διαμείνει στις Κάτω Χώρες κατά τη διάρκεια της ασθένειάς του·

5. να καταδικάσει την αντίδικο να καταβάλει στον προσφεύγοντα όλα γενικώς τα έξοδα, περιλαμβανομένης και της αμοιβής του γιατρού του κατά τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας το 1978·

6. να καταδικάσει την αντίδικο στις δαπάνες και στα δικαστικά έξοδα·

7. εφόσον κριθεί αναγκαίο:

να διατάξει την αντίδικο να προσκομίσει ορισμένο αριθμό εγγράφων των οποίων ο πίνακας συμπληρώθηκε με την απάντηση υπό τον αριθμό 8·

8. να διατάξει την απόδειξη με μάρτυρες των περιστατικών της υποθέσεως.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα·

— με την επιφύλαξη κάθε δικαιώματος.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του πρώτου ισχυρισμού

Ο πρώτος ισχυρισμός στηρίζεται, αφενός μεν, στο ότι η απόφαση του Villani, της 5ης Δεκεμβρίου 1980, με την οποία ο προσφεύγων διατάχθηκε να επανέλθει στη θέση του στην Ispra, φέρει το στίγμα της εσφαλμένης εκτιμήσεως των περιστατικών, δηλαδή ότι αρνήθηκε την πρώτη θέση που του προτάθηκε και διατύπωσε επιφυλάξεις όσον αφορά τη θέση στη ΓΔ XII (πρώτο σκέλος), αφετέρου δε, η καθής παρέβη το καθήκον αρωγής και παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ζητώντας από τον προσφεύγοντα να επανέλθει στα καθήκοντά του στην Ispra ενώ είχε αναλάβει την υποχρέωση να τον τοποθετήσει σε άλλη θέση, εκτός του Κέντρου (δεύτερο σκέλος).

Επί του πρώτου σκέλους του ισχυρισμού

Ο *προσφεύγων* προβάλλει ότι ουδέποτε αρνήθηκε τη θέση στο Κοινοτικό Γραφείο Αναφοράς που του είχε προταθεί και ότι, όσον αφορά τη θέση στη ΓΔ XII, η στάση της Επιτροπής αποδείχτηκε πλήρως αντιφατική.

Με την επίδικη απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1980, ο Villani ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων αποποιήθηκε την προσφορά θέσεως στη ΓΔ XII, ενώ με την επιστολή που απηύθυνε στον προσφεύγοντα στις 21 Φεβρουαρίου 1980, ο Schuster ανέφερε ότι λυπόταν που δεν μπορούσε να του προσφέρει στη γενική διεύθυνση την οποία διηύθυνε, θέση που να ανταποκρίνεται στις επιθυμίες του.

Εξάλλου, η επίδικη απόφαση περιέχει αβάσιμους ισχυρισμούς κατά τους οποίους ο προσφεύγων δεν επέδειξε ενδιαφέρον, καλή θέληση και ρεαλισμό ενώ με τις επι-

στολές που απηύθυνε στους Schuster και De Groote, είχε εκδηλώσει σαφώς το ενδιαφέρον του για την προτεινόμενη θέση στη ΓΔ XII.

Κατά τον προσφεύγοντα, η καθής διέστρεψε την έννοια της επιστολής του, της 14ης Φεβρουαρίου 1980, που απηύθυνε στον Schuster. Με την επιστολή αυτή, ο προσφεύγων περιορίστηκε να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του επί του ερευνητικού προγράμματος στο οποίο υπαγόταν η εν λόγω θέση, όπως είχε ζητήσει ο Schuster κατά τη συνάντησή τους τον Ιανουάριο 1980. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να συναχθεί από τις παρατηρήσεις του αυτές ότι ο προσφεύγων δεν ήταν διατεθειμένος να δεχθεί τη θέση στη ΓΔ XII. Εξάλλου, επί του θέματος αυτού διατύπωσε σαφώς τις απόψεις του στο μεσολαβητή επί θεμάτων προσωπικού, De Groote, γνωστοποιώντας του με την από 9ης Μαρτίου 1980 επιστολή την αποδοχή της θέσεως.

Κατά τον προσφεύγοντα, ο Schuster παρέβη το καθήκον αρωγής περιοριζόμενος στην ερμηνεία των παρατηρήσεών του χωρίς να προσπαθήσει να εξακριβώσει το πραγματικό ενδιαφέρον που ο προσφεύγων εκδήλωνε για την προτεινόμενη θέση. Σε περίπτωση αμφιβολίας επί του θέματος αυτού, εναπόκειτο στον Schuster, πριν λάβει την απόφαση η οποία υποθήκευε κατά τρόπο οριστικό τη σταδιοδρομία του προσφεύγοντος, να υποβάλει στον τελευταίο το ερώτημα κατά πόσο αναλάμβανε να εκπληρώσει τα καθήκοντα όπως αυτά του είχαν προταθεί.

Ο προσφεύγων αναφέρει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο Schuster δεν ήταν αρμόδιος να αποσύρει την πρόταση θέσεως στη ΓΔ XII. Από την απόφαση της Επιτροπής που καθορίζει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (Ταχυδρόμος του Προσωπικού — ειδική διυπηρεσιακή έκδοση, 17 Νοεμβρίου 1977) προκύπτει ότι η τοποθέτηση υπαλλήλου βαθμού Α 5 ανήκει στην αρμοδιότητα του μέλους της Επιτροπής που είναι επιφορτισμένο με τα ζητήματα του προσωπικού.

Η *Επιτροπή* επιβεβαιώνει ότι η πρώτη πρόταση θέσεως απορρίφθηκε από τον προσφεύγοντα και ότι οι θεμελιώδεις αντιρρήσεις που είχε προβάλει στο ερευνητικό πρόγραμμα στο οποίο περιλαμβανόταν η θέση της ΓΔ XII, δεν επέτρεπαν να θεωρηθεί ότι ο Geist ήταν διατεθειμένος να δεχθεί τη θέση αυτή.

Κατά την Επιτροπή, τα έγγραφα στα οποία αναφέρεται ο προσφεύγων δεν εκφράζουν καμιά αντίφαση στη στάση των υπηρεσιών της, αλλά προκύπτουν από τις εισηγήσεις του ίδιου του ενδιαφερόμενου. Έτσι, το έγγραφο του Schuster της 21ης Φεβρουαρίου 1980 στηρίζεται στο γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος είχε εκδηλώσει την πρόθεσή του να αφιερωθεί αποκλειστικά στον τομέα των αντιδραστήρων τετηγμένων αλάτων, ενώ ο τομέας αυτός, αντίθετα από ό,τι ισχυρίζεται ο προσφεύγων, δεν περιλαμβανόταν στα ερευνητικά προγράμματα της Επιτροπής.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η τοποθέτηση του προσφεύγοντος σε θέση από την οποία δεν θα μπορούσε να έχει χρήσιμη συμβολή, θα ήταν αντίθετη τόσο προς το συμφέρον της υπηρεσίας όσο και προς το συμφέρον του ίδιου του προσφεύγοντος.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι εφόσον καμιά ανατοποθέτηση δεν είχε αποφασιστεί, το ερώτημα ποια ήταν η αρμόδια διοικητική αρχή να προβεί στην ανατοποθέτηση του προσφεύγοντος έχει στην προκειμένη περίπτωση εντελώς θεωρητικό ενδιαφέρον.

Επί του δευτέρου σκέλους του ισχυρισμού

Ο *προσφεύγων* θεωρεί ότι κατά το μέτρο που η Επιτροπή ανέλαβε την υποχρέωση να εξεύρει κενή θέση εκτός του Κέντρου και η υποχρέωση αυτή δεν τηρήθηκε, η καθής δεν μπορούσε να του προσάπτει ότι δεν επανήλθε στην Ispra.

Κατά τον προσφεύγοντα, αν υποτεθεί ότι η πρόταση για τη θέση στη ΓΔ XII απο-

σύρθηκε κατόπιν παρεξηγήσεως, η Επιτροπή είχε καθήκον να προσπαθήσει να ανεύρει μια άλλη λύση είτε στις Βρυξέλλες είτε στις εξωτερικές αντιπροσωπείες είτε ακόμη στους διεθνείς οργανισμούς όπως στο Διεθνή Οργανισμό Ατομικής Ενεργείας (ΔΟΑΕ).

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι δεν παραβίασε κατά κανέναν τρόπο τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ούτε και παρέβη το καθήκον αρωγής.

Η Επιτροπή, η οποία αναφέρεται στα έγγραφα που ο Villani απηύθυνε στις 10 Σεπτεμβρίου 1979 στο συνήγορο του προσφεύγοντος και στις 5 Δεκεμβρίου 1980 στον ίδιο τον προσφεύγοντα, υπογραμμίζει ότι η διοίκηση προσπάθησε να εξετάσει τις δυνατότητες προσωρινής τοποθετήσεως σε τόπο διαφορετικό από την Ispra. Ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο δεν ανέλαβε καμιά υποχρέωση της οποίας η μη τήρηση μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριο, ιδίως, όταν κατέβαλε προσπάθειες να ανεύρει λύση μεταξύ των διαφόρων προβλεπόμενων δυνατοτήτων και ότι ο προσφεύγων, με την αρνητική του στάση, κατέστρεψε όλες τις προσπάθειες που είχαν αναληφθεί.

Η Επιτροπή αναφέρει ότι έχει εκπληρώσει πλήρως το καθήκον αρωγής· οι κενές θέσεις στις υπηρεσίες της Επιτροπής εξετάστηκαν· η απόσπαση του Geist στους διεθνείς οργανισμούς δεν μπορούσε να προβλεφθεί λόγω του ότι δεν υπήρχε καμιά αίτηση που να προέρχεται από τους οργανισμούς αυτούς.

Επί του δευτέρου ισχυρισμού

Ο δεύτερος ισχυρισμός στηρίζεται στην αναρμοδιότητα του προϊσταμένου του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό», Hannaert, ο οποίος αποφάσισε να αναστείλει την καταβολή των αποδοχών του ενδιαφερομένου κατ' εφαρμογή του άρθρου 60, πρώτη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

Ο *προσφεύγων,* που αναφέρεται στην απόφαση του γενικού διευθυντή του Κέντρου της Ispra, της 10ης Δεκεμβρίου 1979, περί ασκήσεως των εξουσιών που παρέχονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή και από το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού, στις αρχές οι οποίες είναι εξουσιοδοτημένες να συνάπτουν τις συμβάσεις προσλήψεως (που επισυνάπτεται στο παράρτημα 10 του υπομνήματος υπερασπίσεως της Επιτροπής), παρατηρεί ότι, μεταξύ των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που αφορούν την παρούσα διαφορά, μόνα τα μέτρα καθαρώς διοικητικού χαρακτήρα, όπως η άδεια σε υπάλληλο να διέλθει το χρόνο της αναρρωτικής άδειάς του σε τόπο διάφορο από τον τόπο υπηρεσίας του, που προβλέπεται με το άρθρο 60, δεύτερη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, μπορούν να ληφθούν κατόπιν εξουσιοδοτήσεως.

Το ότι τα μέτρα του άρθρου 60, πρώτη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν περιλαμβάνονται στα μέτρα που μπορούν να ληφθούν κατόπιν εξουσιοδοτήσεως, συνάγεται από τη φύση της αποφάσεως που προβλέπει η εν λόγω διάταξη, η οποία, κατά τη γνώμη του προσφεύγοντος, ισοδυναμεί με πειθαρχική κύρωση. Ομοίως, η στέρηση του δικαιώματος επί των αποδοχών δεν μπορεί να αποφασιστεί παρά μόνο από το γενικό διευθυντή του Κέντρου, ή ακόμη από την ίδια την Επιτροπή.

Ο προσφεύγων θεωρεί ότι ελλείψει της παρατυπίας αυτής, η απόφαση θα ήταν διαφορετική, κατά το μέτρο που η Επιτροπή, χωρίς αμφιβολία, θα ελάμβανε υπόψη τα ιατρικά πιστοποιητικά που απέστειλε ο θεράπων ιατρός από τις Κάτω Χώρες.

Η *Επιτροπή* αναγνωρίζει ότι η απόφαση του γενικού διευθυντή του Κέντρου, της 20ής Νοεμβρίου 1979, αναφέρεται ρητώς μόνο στο άρθρο 60, δεύτερη παράγραφος. Πάντως, η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αποτελεί ένα σύνολο, κατά την έννοια ότι η αρμόδια αρχή για να

χορηγήσει σε υπάλληλο άδεια να διέλθει την αναρρωτική του άδεια εκτός του τόπου υπηρεσίας, κατ' ανάγκη είναι και αρμόδια για να διαπιστώνει την αδικαιολόγητη απουσία του υπαλλήλου και να συνάγει τις συνέπειες όσον αφορά την καταβολή των αποδοχών του.

Η αναστολή καταβολής των αποδοχών σε περίπτωση αδικαιολόγητης απουσίας δεν αποτελεί πειθαρχική κύρωση αλλά εφαρμογή του κανόνα «αποδοχές δικαιούται ο παρέχων υπηρεσία». Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το μέτρο που προβλέπεται με το άρθρο 60, παράγραφος πρώτη, έχει ληφθεί «με την επιφύλαξη της ενδεχομένης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων».

Κατά την καθής, η Επιτροπή δεν ήταν καθόλου αρμόδια στον τομέα αυτόν. Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως του γενικού διευθυντή του Κέντρου που αναφέρθηκε προηγουμένως, ο τελευταίος ασκεί «το σύνολο των εξουσιών που παρέχονται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ... με εξαίρεση τις εξουσίες που ασκούνται από την Επιτροπή ...». Όμως, όσον αφορά τους υπαλλήλους που υπηρετούν στο Κέντρο, η Επιτροπή διατήρησε μόνο τις εξουσίες που προβλέπονται, κυρίως, με τα άρθρα 90, παράγραφος 2, και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Η Επιτροπή προβάλλει ότι αν η εν λόγω απόφαση είχε ληφθεί από το γενικό διευθυντή του Κέντρου, χωρίς καμιά αμφιβολία θα ήταν πανομοιότυπη, εφόσον ο τελευταίος έχει εγκρίνει την επίδικη απόφαση που έλαβε ο Hannaert.

Επί του τρίτου ισχυρισμού

Ο τρίτος ισχυρισμός στηρίζεται στο ότι η απόφαση με την οποία αναστέλλεται η καταβολή των αποδοχών του προσφεύγοντος ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 59, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως εφόσον, αφενός μεν, δεν έχουν ληφθεί υπόψη τα ιατρικά πιστοποιητικά που χορήγησε ο δρ. Willeboordse, θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος στις Κάτω Χώρες, ενώ κατά το άρθρο 59, παράγραφος 1, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κάθε πιστοποιητικό που χορηγείται από ιατρό — ιδιότητα του δρ. Willeboordse η οποία δεν αμφισβητείται — συνιστά ιατρικό πιστοποιητικό κατά την έννοια του άρθρου 59, παράγραφος 1, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (πρώτο σκέλος), αφετέρου δε, η ιατρική υπηρεσία και η διοίκηση ήταν υποχρεωμένες, σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς την ακρίβεια της διαγνώσεως του θεράποντος ιατρού, να προσφύγουν σε μία από τις δυνατότητες που προβλέπονται με την παράγραφο 1, εδάφιο 2, και με την παράγραφο 3 του άρθρου 59 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (δεύτερο σκέλος).

Ο *προσφεύγων*, διαπιστώνοντας ότι η επίδικη απόφαση στηρίζεται εν μέρει στη γνώμη του δρ. De Geyter, υπογραμμίζει ότι κατά την ιατρική επίσκεψη της 6ης Νοεμβρίου 1980, ο δρ. De Geyter περιορίστηκε στο να τον αναγνωρίσει ικανό προς εργασία χωρίς να του υποβάλει οιαδήποτε ερώτηση ή να τον εξετάσει, ενώ κατά το 1978, μετά από εκτενή και διεξοδική εξέταση ο ιατρός αυτός θεώρησε ότι η ικανότητα προς εργασία του προσφεύγοντος εξαρτάται από τη μεταβολή των συνθηκών εργασίας του.

Ο προσφεύγων προβάλλει ότι η τελευταία αυτή έκθεση του δρ. De Geyter είναι προγενέστερη από τα πιστοποιητικά που χορήγησε ο δρ. Willeboordse στις 14 Δεκεμβρίου 1980 και 27 Φεβρουαρίου 1981, και ότι επομένως, δεν αποκλείεται η υγεία του προσφεύγοντος να είχε επιδεινωθεί μεταξύ της 6ης Νοεμβρίου 1980, ημερομηνίας της εξετάσεως στην οποία προέβη ο δρ. De Geyter, και της 5ης Δεκεμβρίου 1980, ημερομηνίας κατά την οποία ο Villani ζήτησε από τον προσφεύγοντα να επανέλθει στα καθήκοντά του στην Ispra.

Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι ο δρ. De Geyter υπέβαλε την έκθεσή του χωρίς να λάβει υπόψη την από 13ης Νοεμβρίου 1980 επιστολή του δρ. Willeboordse, την οποία ο προσφεύγων του είχε ανακοινώσει, ενώ κατά το 1978 ο δρ. De Geyter είχε λάβει υπόψη του τη γνώμη του θεράποντος ιατρού.

Ο προσφεύγων, ο οποίος αναγνωρίζει ότι οι επιστολές του δρ. Willeboordse δεν περιέχουν καμιά ακριβή διάγνωση, παρατηρεί ότι δυνάμει των κανόνων που θέτει ο ολλανδικός Ιατρικός Σύλλογος, ο θεράπων ιατρός υποχρεούται σε ορισμένη διακριτικότητα έναντι των εργοδοτών και δεν μπορεί να δώσει ακριβείς πληροφορίες παρά μόνο στον «Keurdoktor», πραγματογνώμονα που ενεργεί ως τρίτο πρόσωπο κοινής εμπιστοσύνης.

Ο προσφεύγων θεωρεί ότι κατά το μέτρο που, όπως αναφέρει ο Hannaert, με την επίδικη επιστολή του της 12ης Ιανουαρίου 1981, η επιστολή του δρ. Willeboordse δεν μπορούσε να θεωρηθεί από τον προϊστάμενο της ιατρικής υπηρεσίας της Ispra ως ιατρικό πιστοποιητικό ή ως αιτιολόγηση απουσίας από την εργασία, εναπόκειτο στον τελευταίο αυτόν να αναφέρει στο θεράποντα ιατρό την ανάγκη ακριβούς διαγνώσεως.

Κατά τον προσφεύγοντα, εφόσον η ιατρική υπηρεσία έχει στη διάθεσή της ιατρικό πιστοποιητικό που αναφέρει ότι ο υπάλληλος αδυνατεί να επανέλθει στα καθήκοντά του, το άρθρο 60, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, δεν έχει πλέον εφαρμογή. Επομένως, αφού η κατάσταση εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 59 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, εναπόκειτο στις υπηρεσίες της Ispra, αν ληφθεί υπόψη η αντίφαση μεταξύ της γνώμης του δρ. De Geyter και της γνώμης του δρ. Willeboordse, να προσφύγουν στην επιτροπή αναπηρίας, σύμφωνα με την παράγραφο 3 της εν λόγω διατάξεως.

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι δεν υπάρχει καμιά αντίφαση μεταξύ των εκθέσεων που υπέβαλε ο δρ. De Geyter το 1978 και το 1980. Η έκθεση του 1978 κατέληγε στο συμπέρασμα ότι ο Geist ήταν ικανός να ασκεί τα καθήκοντά του, συμπέρασμα στο οποίο ο ιατρός αυτός κατέληξε και το 1980 με την εξής διατύπωση:

«Τα στοιχεία που έχουν συλλεγεί κατά τη συνομιλία αυτή που κράτησε περισσότερο από μία ώρα, δείχνουν σαφώς ότι δεν είναι λόγοι υγείας που αιτιολογούν την παρούσα απουσία του Geist, αλλά το γεγονός ότι δεν κατέστη δυνατό, φαίνεται, να εξευρεθεί λύση στη διαφορά που θέτει από χρόνια τον υπάλληλο αυτό αντιμέτωπο προς τη διοίκηση ... *Ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος αναφέρει ότι είναι υγιής και ότι επιθυμεί να επανέλθει στα καθήκοντά του.*»

Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 59, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αφενός, ο υπάλληλος που έχει ασθενήσει ή είναι θύμα ατυχήματος, οφείλει να προσκομίσει ιατρικό πιστοποιητικό και, αφετέρου, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να υποβληθεί σε ιατρικό έλεγχο που οργανώνεται από το κοινοτικό όργανο και τέλος, σε περίπτωση αμφισβητήσεως ως προς την ύπαρξη ή το βαθμό σοβαρότητας της ασθένειας, η επιτροπή αναπηρίας επιλαμβάνεται προς διατύπωση γνώμης.

Οι διατάξεις αυτές δεν εφαρμόστηκαν στην προκειμένη περίπτωση αφού ο προσφεύγων δεν είχε προσκομίσει ιατρικό πιστοποιητικό.

Η Επιτροπή, η οποία θεωρεί ότι κάθε πιστοποιητικό που προέρχεται από ιατρό δεν συνιστά κατ' ανάγκη ιατρικό πιστοποιητικό κατά την έννοια του άρθρου 59 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, υπενθυμίζει ότι με τις προτάσεις του στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 42 και 62/74, Vellozzi κατά Επιτροπής (Recueil 1975, σ. 887), ο γενικός εισαγγελέας Mayras ανέφερε: «... η απουσία, για να θεωρηθεί ως κανονική και, επομένως, να μην εμπίπτει στο άρθρο 60, είναι αναγκαίο ο υπάλληλος να αιτιολογήσει πάθηση ικανή να τον εμποδίσει να ασκεί τα καθήκοντά

του υπό τον έλεγχο της ιατρικής υπηρεσίας της διοικήσεως ... μόνη η υποβολή πιστοποιητικών που εκδίδει ο θεράπων ιατρός και με τα οποία χορηγεί αναρρωτική άδεια δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή αιτιολογήσεως».

Η καθής παρατηρεί ότι αν οι αρχές δεοντολογίας που ισχύουν στις Κάτω Χώρες απαγορεύουν στο θεράποντα ιατρό να δώσει ακριβείς πληροφορίες στον εργοδότη, το ίδιο θα συμβαίνει και στην περίπτωση που ζητούνται «συμπληρωματικές πληροφορίες» για μια ακριβή διάγνωση.

Σχετικώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, στις 15 Οκτωβρίου 1981, ο δρ. Van Woerden, νευροψυχίατρος, τον οποίο συμβουλεύτηκε ο προσφεύγων κατόπιν προτάσεως του δικηγόρου του, απηύθηνε επιστολή στο δρ. Vigan στην οποία περιλαμβάνεται μια αρχή διαγνώσεως.

Η Επιτροπή υπογραμμίζει επίσης ότι ο δρ. Vigan επιθυμών να λάβει περισσότερο ακριβείς πληροφορίες και να επιτρέψει ενδεχομένως στον προσφεύγοντα να εισπράξει εκ νέου τις αποδοχές του, στην περίπτωση που η ανικανότητα προς εργασία θα αποδεικνυόταν, ζήτησε συμπληρωματικές εξηγήσεις από το δρ. Woerden με επιστολές του στις 27 Οκτωβρίου 1981 και στις 9 Δεκεμβρίου 1981. Οι επιστολές αυτές δεν απέδωσαν κανένα αποτέλεσμα.

Με το από 19ης Δεκεμβρίου 1982 έγγραφο, ο γενικός διευθυντής της Ispra, J. A. Dinkespiler, γνώρισε στον προσφεύγοντα ότι υπό την ιδιότητά του της ΑΔΑ αποφάσισε να παραπέμψει την περίπτωσή του στην επιτροπή αναπηρίας προς διατύπωση γνώμης, σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας.

Πάντως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η αίτηση συμπληρωματικών πληροφοριών όπως και η νέα ιατρική εξέταση δεν επιβάλλονταν το Δεκέμβριο 1980 ή τον Ιανουάριο 1981, αφού ο δρ. De Geyter είχε εξετάσει τον προσφεύγοντα ένα μήνα προηγουμένως. Μόνο μια ακριβής διάγνωση του θεράποντος ιατρού ήταν ικανή να προκαλέσει προσφυγή στην επιτροπή αναπηρίας σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ελλείψει μιας τέτοιας διαγνώσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν υπάρχει παράβαση των επικαλούμενων διατάξεων.

Επί του τέταρτου ισχυρισμού

Ο τέταρτος ισχυρισμός στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 60, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το μέτρο που δεν επετράπη στον προσφεύγοντα να διαμείνει στις Κάτω Χώρες κατά τη διάρκεια της ασθένειάς του.

Ο *προσφεύγων* υπογραμμίζει ότι απουσιάζει από την Ispra από το 1976 και από τότε του έχει δοθεί άδεια να διαμένει στις Κάτω Χώρες, σύμφωνα με το άρθρο 60, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Ο προσφεύγων θεωρεί ότι, εφόσον η κατάσταση της υγείας του δεν έχει βελτιωθεί, θα ήταν παράλογο να υποχρεωθεί τώρα να μεταβεί με τα παιδιά του στην Ιταλία ενώ δεν υπάρχει κενή θέση γι' αυτόν στην Ispra και ότι το πρόβλημα της νέας τοποθετήσεώς του δεν έχει ρυθμιστεί.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι η άδεια που χορηγήθηκε στον προσφεύγοντα βάσει του άρθρου 60, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πριν από τη λήψη της επίδικης αποφάσεως, ήταν προσωρινή. Αφού ο προσφεύγων δεν είχε πλέον αναρρωτική άδεια αλλά απουσίαζε αδικαιολόγητα, η επικαλούμενη διάταξη δεν είχε πλέον εφαρμογή.

Επί του πέμπτου ισχυρισμού

Ο πέμπτος ισχυρισμός στηρίζεται στην παραβίαση της γενικής αρχής που περιλαμβάνεται στο άρθρο 59, παράγραφος 4, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά την οποία ο προσφεύγων δικαιούται επιστροφής των εξόδων

στα οποία υποβλήθηκε για την αμοιβή του ιατρού που είχε επιλέξει για τις εργασίες της επιτροπής αναπηρίας το 1978 και των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο ίδιος ο προσφεύγων.

Ο *προσφεύγων* υπογραμμίζει ότι καίτοι διατύπωσε ένα τέτοιο αίτημα με τη διοικητική του ένσταση της 11ης Φεβρουαρίου 1980, δεν έγινε καμιά απόδοση εξόδων.

Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι υπηρεσίες της έχουν προς το παρόν στην κατοχή τους το λογαριασμό των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο προσφεύγων κατά τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας και ότι έχουν δώσει τις αναγκαίες οδηγίες για την καταβολή των οφειλόμενων ποσών. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η αμοιβή και οι δαπάνες του ιατρού που όρισε ο προσφεύγων θα αποδοθούν σύμφωνα με το άρθρο 8 του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, οι δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε ο ίδιος ο υπάλληλος θα αποδοθούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Επί του βάρους αποδείξεως, η *Επιτροπή* θεωρεί ότι τα αιτήματα που διατύπωσε ο προσφεύγων με την απάντησή του και με τα οποία ζητεί να προσκομίσει η καθής συμπληρωματικά έγγραφα, καθώς και την διά μαρτύρων απόδειξη, πρέπει να απορριφθούν.

Κατά την καθής, είναι τουλάχιστον παράδοξο ότι ο αντίδικος της ζητεί να προσκομίσει το σύνολο των εγγράφων που είχαν επισυναφθεί στις δικές του αιτήσεις και ενστάσεις.

Η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν είναι σε θέση να προσκομίσει τα έγγραφα που έχουν ιατρικό περιεχόμενο κατά το μέτρο που ορισμένα από τα αναφερόμενα έγγραφα δεν φαίνονται να υπάρχουν, και αφού η εξακρίβωση άλλων εγγράφων, για τα οποία δεν αναφέρεται ακριβής ημερομηνία, αποδεικνύεται δύσκολη.

Εν πάση περιπτώσει, η καθής θεωρεί ότι δεν υποχρεούται να προσκομίζει την εσωτερική αλληλογραφία της διοικήσεως, της οποίας ο προσφεύγων δεν ήταν αποδέκτης και της οποίας η άμεση σχέση με την υπό κρίση διαφορά δεν έχει αποδειχτεί.

Τέλος, η καθής θεωρεί ότι η εξέταση των 24 μαρτύρων που προτείνει ο αντίδικος δεν είναι σκόπιμη. Τα έγγραφα που έχουν υποβληθεί στο Δικαστήριο του επιτρέπουν να αποφανθεί με πλήρη επίγνωση ως προς τα περιστατικά που αποτελούν το αντικείμενο της συζητήσεως, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν μάρτυρες, από τους οποίους ορισμένοι θα οχυρωθούν, πιθανόν, πίσω από το επαγγελματικό απόρρητο, ενώ άλλοι θα εξεταστούν σχετικά με περιστατικά τα οποία δεν έχουν παρά έμμεση σχέση με τη διαφορά.

IV — Έγγραφα και παρατηρήσεις που το Δικαστήριο ζήτησε να κατατεθούν ενώπιόν του

1. Έγγραφα που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου

Ο προσφεύγων έχει προσκομίσει το από 21ης Ιανουαρίου 1981 έγγραφο της Επιτροπής με το οποίο δεν του επέτρεπε να διαμένει στις Κάτω Χώρες και ένα υπηρεσιακό σημείωμα της 14ης Δεκεμβρίου 1981 που συνέταξε ο Geist και το οποίο προοριζόταν να χρησιμοποιηθεί ως απάντηση στα ερωτήματα που υπέβαλε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων και που απέβλεπε στο να διαπιστωθεί η οικονομική του κατάσταση. Πάντως, επειδή ο συνήγορος του προσφεύγοντος δεν μπόρεσε να λάβει συμπληρωματικές τεχνικές διευκρινίσεις από τον ασθενή πελάτη του, προτίμησε τότε να μην προσκομίσει το έγγραφο αυτό στο Δικαστήριο. Ο προσφεύγων, ο οποίος επιθυμεί να εξεταστεί από το Δικαστήριο, τίθεται στη διάθεσή του, για να δώσει αν το Δικαστήριο το επιθυμεί, οποιαδήποτε συμπληρωματική διευκρίνιση επί του θέματος αυτού.

Η Επιτροπή έχει προσκομίσει την επιστολή της 13ης Νοεμβρίου 1980, που απηύθυνε ο δρ. Willeboordse στο δρ. De Geyter και για την οποία γίνεται λόγος στο παράρτημα 11 της προσφυγής. Όσον αφορά τη δεύτερη επιστολή την οποία ζήτησε το Δικαστήριο,

η Επιτροπή αναφέρει ότι φαίνεται ότι έχει παρεμβληθεί ένα σφάλμα στο έγγραφο του Hannaert, της 12ης Ιανουαρίου 1981, και αναφέρει την ύπαρξη επιστολής του δρ. Willeboordse με ημερομηνία 18 Δεκεμβρίου 1980 (παράρτημα 7 της προσφυγής)· πρόκειται στην πραγματικότητα για την επιστολή της 14ης Δεκεμβρίου 1980, που παρατίθεται στο παράρτημα 4 του υπομνήματος υπερασπίσεως.

Όσον αφορά τα έγγραφα και τις πληροφορίες που ανακοίνωσε η επιτροπή αναπηρίας κατόπιν της εκθέσεως που έχει καταρτίσει η τελευταία αυτή επιτροπή, στις 14 Αυγούστου 1978, η Επιτροπή προσκομίζει:

— την απόφαση της επιτροπής αναπηρίας της 26ης Ιουλίου 1978 (παράρτημα 4)·

κατά την Επιτροπή, η διοίκηση δεν έχει στη διάθεσή της άλλο σχετικό έγγραφο, δεδομένου ότι οι ίδιες οι εργασίες της επιτροπής αναπηρίας είναι μυστικές.

Η Επιτροπή προσκομίζει επίσης:

— τα πορίσματα της επιτροπής αναπηρίας της 25ης Οκτωβρίου 1982 (παράρτημα 15)·

η Επιτροπή αναφέρει ότι πρόκειται για τη γνώμη που διατύπωσε η επιτροπή αναπηρίας στην οποία προσέφυγε η ΑΔΑ, τον Απρίλιο 1982 (παράρτημα 7 της ανταπαντήσεως)·

— το σημείωμα του Dinkespiler προς το δρ. Vigan της 4ης Ιανουαρίου 1983 (παράρτημα 16)·

με το έγγραφο αυτό ο Dinkespiler, ενεργώντας υπό την ιδιότητα της ΑΔΑ, πληροφορούσε την επιτροπή αναπηρίας για τις συνέπειες που η διοίκηση ανέμενε να συναγάγει από τα πορίσματα της 25ης Οκτωβρίου 1982, ελλείψει αντίθετης γνώμης της επιτροπής αναπηρίας·

— τα πορίσματα της επιπτροπής αναπηρίας που συνήλθε στις 31 Ιανουαρίου 1983 (παράρτημα 18)·

τα πορίσματα αυτά, στα οποία κατέληξε η επιτροπή αναπηρίας αφού έλαβε γνώση του εγγράφου Dinkespiler, της 4ης Ιανουαρίου 1983, συνοδεύονται από παρατηρήσεις του δρ. Warter, τις οποίες πάντως ο δρ. Vigan θεώρησε ότι καλύπτονται από το απόρρητο των εργασιών της Επιτροπής (άρθρο 9 του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως), καθώς και από το ιατρικό απόρρητο.

Επομένως, οι παρατηρήσεις αυτές δεν έχουν διαβιβαστεί στη διοίκηση, ώστε δεν περιλαμβάνονται στο έγγραφο που επισυνάπτεται στο παράρτημα 12.

2. Απαντήσεις στα ερωτήματα που υπέβαλε το Δικαστήριο

α) Ο προσφεύγων

Εις απάντηση του ερωτήματος που υπέβαλε με έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 1981 ο γραμματέας του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και που απέβλεπε στο να διαπιστωθεί η οικονομική κατάσταση του Geist, ο συνήγορος του προσφεύγοντος έχει προσκομίσει το από 14ης Δεκεμβρίου 1981 σημείωμα, από το οποίο προκύπτει ουσιαστικά ότι ο προσφεύγων δεν διαθέτει, για να ζει με την οικογένειά του, παρά μόνο τις αποδοχές του ως υπαλλήλου της Επιτροπής 6αθμού Α 5/8.

Ο προσφεύγων διευκρινίζει ότι από τον Απρίλιο 1975, και με εξαίρεση την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ Απριλίου και Οκτωβρίου 1976, κατόπιν της αποφάσεως της 12ης Απριλίου 1976 του προϊσταμένου του τμήματος αποδοχών, IX/A/6, της Επιτροπής, οι αποδοχές του καταβάλλονταν σε λιρέτες ενώ διέμενε πάντοτε στις Κάτω Χώρες.

Επιπλέον, ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι η καταβολή των αποδοχών του ανεστάλη στις 24 Ιανουαρίου 1978, 7 Νοεμβρίου 1978 και, οριστικά, στις 12 Ιανουαρίου 1981. Οι οικονομικές δυσχέρειες που έχουν προκύψει επιδεινώθηκαν από το γεγονός ότι οι αποδοχές του, εκφραζόμενες σε βελγικά φράγκα, του καταβάλλονταν στην Ιταλία και σε λιρέτες, σύμφωνα με μια συναλλαγματική ισοτιμία που από το έτος 1976 δεν είχε σχέση με την πραγματικότητα.

Επίσης ο Geist ο οποίος ισχυρίζεται ότι από το 1975 ζούσε κυρίως από τις οικονομιές του, ζητεί αναπροσαρμογή των αποδοχών του σε φιορίνια ή τουλάχιστο 60 % των αποδοχών του από τον Ιούλιο 1976, ημερομηνία από την οποία βρισκόταν κανονικά στην κατοικία του στις Κάτω Χώρες με αναρρωτική άδεια ή, τουλάχιστο, από τον Οκτώβριο 1976, ημερομηνία από την οποία έπαυσε η μεταφορά των αποδοχών του στις Κάτω Χώρες.

6) Η Επιτροπή

Εις απάντηση των ερωτημάτων ποιες είναι οι ακριβείς περίοδοι κατά τις οποίες ο Geist, αφενός μεν, εργάστηκε στις εγκαταστάσεις της Ispra, αφετέρου δε, απουσίαζε χωρίς να δικαιολογεί την απουσία του με υποβολή ιατρικού πιστοποιητικού, η Επιτροπή εκθέτει τα εξής:

— *Περίοδοι εργασίας του προσφεύγοντος:* ο προσφεύγων εργάστηκε πραγματικά στις εγκαταστάσεις της Ispra από τις 8 Μαρτίου 1976 μέχρι το πρωί της 22ας Ιουνίου 1976· από την 1η Μαρτίου 1976 μέχρι τις 7 Μαρτίου 1976 είχε ετήσια άδεια· από το απόγευμα της 22ας Ιουνίου 1976 απουσίαζε λόγω ασθένειας.

— *Περίοδοι απουσίας του προσφεύγοντος που δεν δικαιολογούνται με την υποβολή ιατρικού πιστοποιητικού:* μέχρι τις 12 Οκτωβρίου 1977, η απουσία του προσφεύγοντος καλύπτεται με ιατρικό πιστοποιητικό· για την περίοδο από τις 12 Οκτωβρίου 1977 μέχρι την 1η Απριλίου 1978, ο προσφεύγων υπέβαλε ιατρικό πιστοποιητικό μόνο στις 16 Φεβρουαρίου 1978· τότε, η διοίκηση του ζήτησε να προσκομίσει βεβαίωση του θεράποντος ιατρού που να πιστοποιεί ότι ο τελευταίος τον επισκέφθηκε και να αναφέρει την ανικανότητα προς εργασία. Η βεβαίωση αυτή του δρ. Risselada, με ημερομηνία 24 Απριλίου 1978, περιλαμβάνεται στο παράρτημα 5 των παρατηρήσεων της Επιτροπής.

Η απουσία του προσφεύγοντος κατά την περίοδο από την 1η Απριλίου μέχρι τις 31 Αυγούστου 1978 καλύπτεται με ιατρικό πιστοποιητικό.

Από του μηνός Σεπτεμβρίου 1978, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε πλέον έγγραφα που να θεωρούνται από τον ιατρό σύμβουλο του κοινοτικού οργάνου, το δρ. Vigan, ως ιατρικό πιστοποιητικό.

Στις 4 Σεπτεμβρίου 1978, ο προσφεύγων απέστειλε τηλετύπημα διατυπωμένο ως εξής: «Ο γιατρός μου μου ζητεί να παραμείνω στη γνωστή διεύθυνση».

Με το από 8ης Δεκεμβρίου 1978 υπόμνημα, ο δρ. Holst, εις απάντηση ερωτήματος της διοικήσεως της Ispra, που αναφερόταν στο αν από το ιατρικό πιστοποιητικό που είχε εκδώσει την 1η Δεκεμβρίου 1978 ο δρ. Risselada προέκυπτε ότι ο Geist είναι ανίκανος προς εργασία, ανέφερε τα εξής:

«Το σημείωμα αυτό (το ιατρικό πιστοποιητικό του δρ. Risselada αναφέρει επί λέξει «η συμβουλή μου στον ασθενή: υπό τις παρούσες συνθήκες: να μη επανέλθει στην εργασία του στην Ispra»· αν ληφθούν υπόψη οι εκθέσεις της επιτροπής αναπηρίας και οι εκθέσεις του δρ. De Geyter, καθώς και η γνώμη του οικογενειακού ιατρού του δρ. Risselada, ο Geist δεν είναι ανίκανος προς εργασία, αλλά υπάρχει ο φόβος υποτροπής της καταθλιπτικής του καταστάσεως αν επαναλάμβανε την εργασία στην Ispra. Επομένως, δεν πρόκειται κατά τη γνώμη μου για καθαυτό ανικανότητα προς

εργασία, αλλά μάλλον για αδυναμία προσαρμογής του Geist σε ορισμένο τόπο υπηρεσίας.»

Η Επιτροπή προσθέτει ότι στις 7 Φεβρουαρίου 1979 ο δρ. Risselada απέστειλε επιστολή στο δρ. Vigan αναφέροντας ότι είχε αποτρέψει τον Geist να επιστρέψει στην Ispra λόγω των «απογοητευτικών συνθηκών» της δραστηριότητάς του στο Κέντρο.

Με έγγραφο της 19ης Φεβρουαρίου 1979 και με υπηρεσιακά σημειώματα της 14ης Φεβρουαρίου 1979 και 21ης Φεβρουαρίου 1979, ο δρ. Vigan γνώρισε αντιστοίχως στο δρ. Risselada και στη διοίκηση ότι η επιστολή της 7ης Φεβρουαρίου 1979 δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως επαρκής για να δικαιολογήσει την απουσία του Geist από την εργασία του λόγω ασθένειας.

Στις 15 Νοεμβρίου 1980, ο προσφεύγων εξετάστηκε από την ιατρική υπηρεσία η οποία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Geist ήταν ικανός προς εργασία (υπόμνημα αντικρούσεως, σ. 7 και παράρτημα 2 του υπομνήματος· ανταπάντηση, σσ. 11 και επόμενες και παράρτημα 6 της ανταπαντήσεως).

Στις 27 Φεβρουαρίου 1981, ο θεράπων ιατρός δρ. Willeboordse απέστειλε στο δρ. Vigan την επιστολή που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 6 του υπομνήματος υπερασπίσεως, η οποία δεν θεωρήθηκε από τον τελευταίο ως πιστοποιητικό που δικαιολογεί την απουσία από την εργασία.

Στις 15 Οκτωβρίου 1981, ο δρ. Van Woerden απέστειλε στο δρ. Vigan την επιστολή που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 3 της ανταπαντήσεως και για την οποία ο δρ. Vigan ζήτησε διευκρινίσεις με επιστολή της 27ης Οκτωβρίου 1981 (παράρτημα 4 της ανταπαντήσεως). Η τελευταία αυτή επιστολή έμεινε αναπάντητη.

Με υπηρεσιακό σημείωμα της 10ης Δεκεμβρίου 1981, (που επισυνάπτεται στο παράρτημα 12 των παρατηρήσεων της Επιτροπής) ο δρ. Vigan εκθέτει στον Villani, γενικό διευθυντή του Κέντρου, τους λόγους για τους οποίους η επιστολή της 15ης Οκτωβρίου 1981 του δρ. Van Woerden δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πιστοποιητικό που δικαιολογεί την απουσία από την εργασία.

Στις 23 Μαΐου 1982, ο δρ. Willeboordse απέστειλε στο δρ. Vigan προσωπική και εμπιστευτική επιστολή, η οποία δεν θεωρήθηκε ως πιστοποιητικό απουσίας από την εργασία λόγω ασθένειας για τους λόγους που ο δρ. Vigan εξέθεσε στη διοίκηση με υπηρεσιακό σημείωμα της 11ης Ιουνίου 1982 και με έγγραφο προς το δρ. Willeboordse της 14ης Ιουνίου 1982· και τα δύο περιλαμβάνονται στο παράρτημα 13 των παρατηρήσεων της Επιτροπής.

Ο δρ. Willeboordse δεν έδωσε συνέχεια στην πρόσκληση του δρ. Vigan να του αποστείλει δεόντως συμπληρωμένο και υπογραμμένο το ιατρικό πιστοποιητικό υπό μορφή τυποποιημένου εντύπου που είχε επισυναφθεί στο έγγραφο της 14ης Ιουνίου 1982. Αντιθέτως, απέστειλε στις 9 Αυγούστου νέα επιστολή στο δρ. Vigan επιβεβαιώνοντας ό,τι είχε ήδη δηλώσει (παράρτημα 14 των παρατηρήσεων της Επιτροπής).

Στις 25 Οκτωβρίου 1982, η επιτροπή αναπηρίας στην οποία είχε προσφύγει η διοίκηση τον Απρίλιο 1982, συγκείμενη από το δρ. C. Vigan, που όρισε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τον καθηγητή J. Warter, που όρισε ο Geist και τον καθηγητή L. Cassiers, ο οποίος ορίστηκε με κοινή συμφωνία του δρ. Vigan και του καθηγητή Warter, διατύπωσε την ακόλουθη γνώμη:

«Κατόπιν εξετάσεως του φακέλου, ο Jean-Jacques Geist που γεννήθηκε στις 11 Ιουλίου 1930, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κρίνεται ικανός να ασκεί τα καθήκοντά του.

Πάντως, αν ληφθεί υπόψη η μεγάλη διαμάχη που προηγείται και η πλήρως υποβαθμισμένη σημασία που θα έχει για τον J.-J. Geist ο ενδεχόμενος διορισμός στην Ispra, η Επιτροπή μπορεί λογικά να προβλέψει ότι η τοποθέτηση αυτή θα έχει ως συνέπεια την επιδείνωση της υγείας του.

Εξάλλου, αυτή ήταν και η γνώμη των διαφόρων ιατρών που κλήθηκαν προηγουμένως να γνωματεύσουν επί της περιπτώσεώς του (δρ. De Geyter, οι θεράποντες ιατροί και ο δρ. Van Woerden).»

Στις 4 Ιανουαρίου 1983, ο Dinkespiler γνώρισε στην επιτροπή αναπηρίας ότι μετά τη γνώμη που διατύπωσε στις 25 Οκτωβρίου 1982, θεωρούσε ότι τα ιατρικά πιστοποιητικά που υπέβαλε ο Geist δεν ήταν ικανά να δικαιολογήσουν την απουσία του από τις 5 Δεκεμβρίου 1980, ημερομηνία από την οποία ο Geist κλήθηκε ρητώς να επανέλθει στην εργασία του στην Ispra (παράτημα 16 των ίδιων παρατηρήσεων).

Στις 31 Ιανουαρίου 1983, η επιτροπή αναπηρίας επιβεβαίωσε ότι τα ιατρικά πιστοποιητικά που υπέβαλε ο Geist δεν ήταν ικανά να δικαιολογήσουν την απουσία του κατά την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ της 5ης Δεκεμβρίου 1980 και της 31ης Ιανουαρίου 1983, διατυπώνοντας πάντως την ευχή να του προσφερθεί μία ακόμη ευκαιρία τοποθετήσεως (το έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 1983 επισυνάπτεται στο παράρτημα 17 των παρατηρήσεων της Επιτροπής).

Συνοπτικά, η καθής θεωρεί ότι ο Geist, εν πάση περιπτώσει, απουσιάζει αδικαιολόγητα από τις 5 Δεκεμβρίου 1980.

V — Προφορική διαδικασία

Ο προσφεύγων και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 28ης Απριλίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Ιουνίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Νοεμβρίου 1981, ο Geist, υπάλληλος επιστημονικού κλάδου, τοποθετημένος στο Κοινό Κέντρο Ερευνών (στο εξής: Κέντρο) της Ispra, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί:

1. την ακύρωση:

— της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 5 Δεκεμβρίου 1980, με την οποία διατάχθηκε να επανέλθει στις εγκαταστάσεις της Ispra,

— της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 12 Ιανουαρίου 1981, με την οποία του γνωστοποιήθηκε η αναστολή της καταβολής των αποδοχών του από 1ης Ιανουαρίου 1981,

— της απορριπτικής αποφάσεως επί του αιτήματός του να διαμένει στις Κάτω Χώρες κατά τη διάρκεια της ασθένειάς του και η οποία γνωστοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1981·

2. να υποχρεωθεί η Επιτροπή να:

— καταβάλει στον προσφεύγοντα τις οφειλόμενες καθυστερούμενες αποδοχές, ήτοι, υπό την επιφύλαξη συμπληρώσεως κατά τη διάρκεια της δίκης, ένα εκατομμύριο βελγικά φράκα εντόκως με επιτόκιο που το Δικαστήριο θα κρίνει κανονικό και κατ' αναλογία των καθυστερήσεων στην πληρωμή,

— αποδώσει στον προσφεύγοντα τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την αμοιβή του ιατρού που επέλεξε για να μετάσχει στις εργασίες της επιτροπής αναπηρίας το 1978, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο ίδιος για να εμφανιστεί ενώπιον της ίδιας επιτροπής.

2 Ο Geist, ο οποίος ανέλαβε υπηρεσία την 1η Απριλίου 1962 στο Κοινό Κέντρο Ερευνών του Petten (Κάτω Χώρες) ως «υπεύθυνος υδρολογικών μελετών», εν συνεχεία δε διορίστηκε το 1963 προϊστάμενος της υπηρεσίας «Υδροδυναμική και μετρήσεις», προήχθη, την 1η Ιανουαρίου 1966, μετά από μια περίοδο αποσπάσεως στις ΗΠΑ, στο βαθμό Α 5. Κατόπιν της τροποποιήσεως, που αποφάσισε το Συμβούλιο στις 15 Ιουνίου 1965, των ερευνητικών προγραμμάτων του 1962, στο πλαίσιο των οποίων ο Geist διενεργούσε έρευνες που ανταποκρίνονταν στην ειδικότητά του, ο προσφεύγων ήταν υποχρεωμένος να αφοσιωθεί στα νέα καθήκοντα, τα οποία είχε καθορίσει το κοινοτικό όργανο. Μετά τη νέα τροποποίηση των ερευνητικών προγραμμάτων που αποφάσισε το Συμβούλιο στις 22 Αυγούστου 1975 και προ της αδυναμίας να χρησιμοποιηθούν οι ικανότητες του Geist στο πλαίσιο των εγκαταστάσεων του Petten, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου αποφάσισε, στις 10 Δεκεμβρίου 1975, να μεταθέσει τον προσφεύγοντα, από την 1η Μαρτίου 1976, στη διεύθυνση «Μεταφορές θερμότητας και μηχανική» του Κέντρου της Ispra.

3 Ο Geist άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως μεταθέσεως, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1977 (υπόθεση 61/71, Recueil 1977, σ. 1419).

4 Ο προσφεύγων δεν εργάστηκε πραγματικά στις εγκαταστάσει της Ispra παρά μόνο κατά τη χρονική περίοδο από 8ης Μαρτίου μέχρι 22ας Ιουνίου 1976, επειδή η νέα του τοποθέτηση υλοποιούσε, κατ' αυτόν, την προοδευτική μείωση των

αρμοδιοτήτων του και τύχαινε σε μια δύσκολη στιγμή της προσωπικής του ζωής. Ασθένησε και υπέβαλε ιατρικά πιστοποιητικά, με τα οποία βεβαιώνεται ότι η κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεπε να συνεχίσει τις δραστηριότητές του στην Ιταλία.

5 Πάντως, μετά από ένα έτος απουσίας, οι υπηρεσίες του Κέντρου της Ispra, προσέφυγαν το Σεπτέμβριο 1977 στην επιτροπή αναπηρίας βάσει του άρθρου 59, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Σύμφωνα με τη γνώμη που διατύπωσε η εν λόγω επιτροπή, στις 26 Ιουλίου 1978, ο Geist ήταν ικανός να ασκεί τα καθήκοντά του. Εξάλλου, ο πρόεδρος της επιτροπής αναπηρίας είχε πάντως διευκρινίσει ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα προσπαθούσαν να εξεύρουν λύση στο πρόβλημα του επαγγελματικού αναπροσανατολισμού του προσφεύγοντος.

6 Εξετάστηκαν, τότε, διάφορες δυνατότητες τοποθετήσεως, κυρίως στην έδρα της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, που δεν μπόρεσαν όμως να καταλήξουν.

7 Ελλείψει δυνατότητας τοποθετήσεως στην έδρα της Επιτροπής, και λαμβάνοντας υπόψη την παρατεταμένη απουσία του προσφεύγοντος, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου ζήτησε, στις 10 Ιουνίου 1980, νέα ιατρική εξέταση του Geist. Κατόπιν της εξετάσεως αυτής και παρά τη γνώμη των προσωπικών ιατρών του ενδιαφερομένου, ο ιατρός De Geyter, του οποίου είχε ζητηθεί ήδη η γνώμη το 1978, με την από 15ης Νοεμβρίου 1980 επιστολή που απηύθυνε στον προϊστάμενο της ιατρικής υπηρεσίας της Επιτροπής, ανέφερε ότι «η απουσία του Geist από την εργασία του δεν οφείλεται σε λόγους υγείας» και επιβεβαίωσε ότι το πόρισμα, στο οποίο κατέληξε η επιτροπή αναπηρίας το 1978, εξακολουθούσε να ισχύει.

8 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 1980, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου της Ispra, αφού εξακρίβωσε την ικανότητα προς εργασία του προσφεύγοντος και σημείωσε ότι δεν υπήρχε καμιά προοπτική εργασίας στις Βρυξέλλες, κάλεσε τον Geist να επανέλθει στα καθήκοντά του στην Ispra. Ο Geist, στηριζόμενος σε βεβαίωση του προσωπικού του ιατρού, δεν υπάκουσε στην πρόκληση που είχε λάβει και ζήτησε από τον προϊστάμενο της ιατρικής υπηρεσίας της Ispra, με επιστολή της 22ας Δεκεμβρίου 1980, την άδεια να διαμείνει με την οικογένειά του στις Κάτω Χώρες κατά τη διάρκεια της αναρρωτικής του άδειας.

9 Με έγγραφο της 12ης Ιανουαρίου 1981, ο Hannaert, προϊστάμενος του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό» της Ispra, αναφερόμενος στην ικανότητα προς εργασία του προσφεύγοντος, σύμφωνα με την έκθεση που κατάρτισε το Νοέμβριο 1980 ο ιατρός De Geyter, πληροφόρησε τον Geist ότι απουσίαζε αδικαιολόγητα και ότι, σύμφωνα με το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, η καταβολή των αποδοχών του είχε ανασταλεί από την 1η Ιανουαρίου 1981. Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1981, ο Geist ειδοποιήθηκε ότι δεν του είχε χορηγηθεί η άδεια να διαμείνει στις Κάτω Χώρες.

10 Με επιστολή της 11ης Φεβρουαρίου 1981, ο Geist υπέβαλε ένσταση που στρεφόταν, κυρίως, κατά της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 1980, με την οποία διατάχθηκε να επανέλθει στη θέση του στην Ispra και κατά της αποφάσεως της 12ης Ιανουαρίου 1981, περί αναστολής της καταβολής των αποδοχών του. Με την ίδια αυτή επιστολή, ο προσφεύγων ζήτησε την πληρωμή της αμοιβής και των εξόδων του ιατρού του και την απόδοση των δικών του εξόδων στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας. Η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση αυτή στις 27 Ιουλίου 1981.

Επί των ισχυρισμών που στρέφονται κατά της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 1980

11 Κατά τον προσφεύγοντα, η απόφαση αυτή, η οποία αναφέρει στην αιτιολογία της ότι ο Geist αρνήθηκε τις θέσεις που του είχαν προταθεί εκτός της Ispra, βασίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά. Κατά παράβαση της υποχρεώσεως που είχε αναληφθεί, να εξευρεθεί για τον προσφεύγοντα μια θέση εκτός του Κέντρου της Ispra, η απόφαση αυτή δεν έλαβε επιπλέον υπόψη την αρχή του καθήκοντος αρωγής που καθιερώνει το άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, και πρόδωσε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που πρέπει να χαρακτηρίζει τις σχέσεις μεταξύ της διοικήσεως και των υπαλλήλων της.

12 Πρέπει, πρώτον, να σημειωθεί ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η προσβαλλομένη απόφαση δεν φέρει ως αιτιολογία ότι ο Geist αρνήθηκε όλες τις θέσεις που του είχαν προταθεί. Ναι μεν ο γενικός διευθυντής του Κέντρου ανέφερε ότι ο προσφεύγων αρνήθηκε την πρώτη θέση, εν συνεχεία όμως περιορίστηκε να σημειώσει ότι οι επιφυλάξεις του Geist και η διστακτική συμπεριφορά του οδήγησαν τον υπεύθυνο διευθυντή να αποσύρει τη δεύτερη πρόταση που είχε κάνει στον Geist για δεύτερη θέση. Ούτε τα έγγραφα που κατατέθηκαν στη δικογραφία, ούτε οι συζητήσεις που έγιναν ενώπιον του

Δικαστηρίου επέτρεψαν να αποδειχθεί ότι οι παρατηρήσεις αυτές ήταν εσφαλμένες. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

13 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1977, (Recueil σ. 1419), το Δικαστήριο έκρινε ότι η τοποθέτηση του Geist στο Κέντρο της Ispra είχε αποφασιστεί για λόγους που δεν ήταν ξένοι προς το συμφέρον της υπηρεσίας και ότι η νέα θέση στην οποία τοποθετήθηκε ο προσφεύγων ανταποκρινόταν περισσότερο από την προηγούμενη στις ικανότητές του και δεν συνεπαγόταν καμιά υποβάθμισή του. Το Δικαστήριο, με την ίδια απόφαση, έκρινε επίσης ότι οι υπάλληλοι της Κοινότητας πρέπει να υπομένουν τις οικογενειακές δυσχέρειες και τις οικονομικές στενοχώριες που προκαλούνται από τη μετάθεσή τους.

14 Εξάλλου, από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει ότι, καίτοι η Επιτροπή προσπάθησε να λάβει υπόψη τις προσωπικές προτιμήσεις του Geist και να του εξεύρει μια άλλη θέση, δεν ανακάλεσε ποτέ την απόφαση μεταθέσεως στην Ispra και δεν ανέλαβε καμιά δέσμευση να τον απαλλάξει από την υποχρέωση να επανέλθει στη θέση του μέχρις ότου καταστεί δυνατή μια νέα μετάθεση. Έχει επίσης αποδειχθεί ότι από τον Ιούλιο 1978, ο Geist δεν μπορούσε να προβάλει παραδεκτούς λόγους υγείας για να δικαιολογήσει την απουσία του και ότι η Επιτροπή, παρά ταύτα, ανέμενε μέχρι το Δεκέμβριο 1980 για να τον καλέσει επιτακτικά να επανέλθει στη θέση του.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, διατάσσοντας τον Geist να επανέλθει αμέσως στη θέση του, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου δεν έλαβε υπόψη του την αρχή του καθήκοντος αρωγής ή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

16 Οι ισχυρισμοί που προβάλλονται κατά της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 1980 είναι, επομένως, απορριπτέοι.

17 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν και οι ισχυρισμοί που προβάλλονται κατά της απορρίψεως της από 22ας Δεκεμβρίου 1980 αιτήσεως, με την οποία ο προσφεύγων ζητούσε την άδεια να διαμείνει εκτός της Ispra κατά τη διάρκεια της ασθένειάς του.

Επί των ισχυρισμών που στρέφονται κατά της αποφάσεως της 12ης Ιανουαρίου 1981

18 Προς στήριξη των ισχυρισμών αυτών, ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία ισοδυναμεί με ποινή, δεν μπορούσε να ληφθεί παρά μόνο από την Επιτροπή ή το γενικό διευθυντή του Κέντρου και όχι από τον προϊστάμενο του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό» των εγκαταστάσεων της Ispra.

19 Κατά το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων:

«Εκτός από περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος, ο υπάλληλος δεν δύναται να απουσιάσει χωρίς προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του. Με την επιφύλαξη της ενδεχομένης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων, κάθε παράτυπη απουσία που έχει δεόντως διαπιστωθεί καταλογίζεται στη διάρκεια της ετησίας αδείας του ενδιαφερομένου. Σε περίπτωση εξαντλήσεως της αδείας αυτής, ο υπάλληλος στερείται του δικαιώματος επί των αποδοχών του για την αντίστοιχη περίοδο.

Όταν υπάλληλος επιθυμεί να διέλθει το χρόνο της αναρρωτικής άδειάς του σε τόπο διάφορο από τον τόπο τοποθετήσεώς του, υποχρεούται να λάβει προηγουμένως την άδεια της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής.»

20 Πρέπει να σημειωθεί ότι από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι, καίτοι το άρθρο 60, δεύτερη παράγραφος, επιβάλλει την παρέμβαση της ορμόδιας για τους διορισμούς αρχής προκειμένου να επιτραπεί σε υπάλληλο να διέλθει το χρόνο της αναρρωτικής άδειάς του σε τόπο διάφορο από τον τόπο υπηρεσίας του, το άρθρο 60, πρώτη παράγραφος, δεν ορίζει την αρχή που είναι αρμόδια να αποφασίζει ότι δεν καταβάλλονται πλέον οι αποδοχές του υπαλλήλου που απουσιάζει αδικαιολόγητα και έχει εξαντλήσει την άδειά του.

21 Αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει ο προσφεύγων, η απόφαση διακοπής της καταβολής των αποδοχών δεν συνιστά ούτε πειθαρχική ποινή, η οποία θα επέβαλλε την παρέμβαση της Επιτροπής, ούτε ισοδύναμο μέτρο. Δυνάμει των διατάξεων που αναφέρονται πιο πάνω, ο υπάλληλος του οποίου η αδικαιολόγητη απουσία έχει δεόντως διαπιστωθεί και που έχει εξαντλήσει την άδειά του, στερείται αυτοδικαίως του δικαιώματος επί των αποδοχών του. Υπό τις προϋποθέσεις

αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αρμόδια αρχή για να διαπιστώσει την αδικαιολόγητη απουσία και να διατάξει τη στέρηση των αποδοχών είναι η ίδια με εκείνη που ορίζει το άρθρο 60, δεύτερη παράγραφος, δηλαδή η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

22 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι με την από 20ής Νοεμβρίου 1979 απόφαση, ο γενικός διευθυντής του Κέντρου αποφάσισε να ασκούνται οι αρμοδιότητες που παρέχονται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή από το άρθρο 60, δεύτερη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, για τους υπαλλήλους της κατηγορίας στην οποία υπάγεται ο Geist και που υπηρετούν στις εγκαταστάσεις της Ispra, από το διευθυντή των εν λόγω εγκαταστάσεων, και εξουσιοδότησε τον υπάλληλο αυτόν να μεταβιβάζει περαιτέρω τις αρμοδιότητές του στον προϊστάμενο του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό» των ίδιων εγκαταστάσεων. Από αυτό προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία ο προϊστάμενος του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό» της Ispra, ενεργώντας κατ' εξουσιοδότηση του διευθυντή των εγκαταστάσεων, διαπίστωσε την αδικαιολόγητη απουσία του προσφεύγοντος και αποφάσισε να διακόψει την καταβολή των αποδοχών του, ελήφθη αρμοδίως. Ο πρώτος ισχυρισμός πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

23 Δεύτερον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διοίκηση δεν διαπίστωσε κατά νόμιμο τρόπο ότι η απουσία του ήταν αδικαιολόγητη ώστε να επιτρέπεται η διακοπή της καταβολής των αποδοχών του. Προβάλλει ότι υπέβαλε ιατρικά πιστοποιητικά που δικαιολογούν το ότι η κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεπε να επανέλθει στη θέση του, και ότι αν η διοίκηση είχε αμφιβολίες ως προς την αξία των πιστοποιητικών αυτών είχε την υποχρέωση, πριν από κάθε μονομερή απόφαση, είτε να τον υποβάλει σε ιατρική εξέταση κατ' εφαρμογή του άρθρου 59, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, είτε να προσφύγει στην επιτροπή αναπηρίας κατ' εφαρμογή του ίδιου άρθρου 59, παράγραφος 3.

24 Σχετικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, αφού έλαβε γνώση της γνωμάτευσης που διατύπωσε στις 13 Νοεμβρίου 1980 ο θεράπων ιατρός του Geist και αφού εξέτασε προσωπικά τον τελευταίο, ο ιατρός De Geyter κατέληξε στο πόρισμα, στις 15 Νοεμβρίου 1980, ότι η απουσία του προσφεύγοντος από την εργασία του δεν οφειλόταν σε λόγους υγείας, αλλά στο γεγονός ότι δεν βρέθηκε κανένας τρόπος επίλυσης της διένεξης που υφίσταται από πολλά έτη μεταξύ του υπαλλήλου αυτού και της διοικήσεως. Κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν επιτρέπει τη σκέψη ότι η ιατρική αυτή εξέταση δεν έγινε με την αναγκαία προσοχή. Εναπέκειτο, επομένως, στο γενικό διευθυντή του Κέντρου να καλέσει τον Geist, όπως

το έπραξε με το από 5ης Δεκεμβρίου 1980 έγγραφό του, να επανέλθει αμέσως στη θέση του στην Ispra.

25 Είναι αληθές ότι, μετά την επιτακτική αυτή πρόσκληση, ο θεράπων ιατρός του Geist απηύθυνε, στις 14 Δεκεμβρίου 1980, επιστολή στον προϊστάμενο της ιατρικής υπηρεσίας του Κέντρου της Ispra, με την οποία τον πληροφορούσε ότι, κατόπιν συστάσεώς του, ο Geist «δεν θα επανέλθει στην Ispra διότι δεν είναι ικανός να εργάζεται εκεί». Η επιστολή αυτή περιοριζόταν έτσι στη διατύπωση μιας εκτιμήσεως, την οποία ο ιατρός De Geyter γνώριζε ήδη, δεν περιελάμβανε καμιά σαφή ιατρική διάγνωση και δεν ανέφερε κανένα νέο στοιχείο που να επέδρασε στην υγεία του προσφεύγοντος μετά την ιατρική εξέταση της 15ης Νοεμβρίου ιδίου έτους. Επομένως, δικαιολογημένα ο προϊστάμενος του τμήματος «Διοίκηση και προσωπικό» της Ispra έκρινε ότι η επιστολή αυτή δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την απουσία του Geist ούτε και μπορούσε να καταστήσει χρήσιμη μια νέα ιατρική εξέταση ή την προσφυγή στην επιτροπή αναπηρίας. Καίτοι ο προσφεύγων επικαλείται ακόμη την υποβολή διαφόρων άλλων ιατρικών πιστοποιητικών από τον Οκτώβριο 1981, τα έγγραφα αυτά, τα οποία είναι μεταγενέστερα της προσβαλλόμενης αποφάσεως, εν πάση περιπτώσει, δεν έχουν καμιά επίδραση επί της νομιμότητάς της.

26 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές οι λόγοι και ισχυρισμοί που στρέφονται κατά της αποφάσεως της 12ης Ιανουαρίου 1981 περί διακοπής της καταβολής των αποδοχών του Geist είναι απορριπτέοι.

27 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν και τα αιτήματα με τα οποία ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει στον Geist τις αποδοχές που έπαυσε να εισπράττει από την 1η Ιανουαρίου 1981.

Επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποδώσει στον προσφεύγοντα το σύνολο των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε λόγω των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας το 1978

28 Κατά την προφορική διαδικασία ο προσφεύγων ανέφερε ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής του, πέτυχε από την Επιτροπή την απόδοση των αιτούμενων δαπανών. Ως εκ τούτου, τα προαναφερθέντα αιτήματα δεν έχουν πλέον αντικείμενο και δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επ' αυτών.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

30 Ο προσφεύγων ηττήθηκε.

31 Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Everling Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Ιουλίου 1983.

Κατ' εντολή του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling